

S h a r i L o w

ÜKS
suvepäev

r o m a a n

*Ammused saladused,
mis muutsid elusid jäädavalt...*

Originaali tiitel:
Shari Low
One Day in Summer
2020

Kõik õigused käesolevale väljaandele on seadusega kaitstud. Kogu raamatut või ükskõik millist osa sellest ei ole lubatud reprodutseerida, paljundada ega levitada ükskõik millisel viisil või milliseks otstarbeks ilma autoriõiguse valdaja kirjaliku loata.

See raamat on väljamõeldis ja välja arvatud ajaloolised faktid, on igasugune sarnasus nii elus kui ka juba siit ilmast lahkunud isikutega täiesti juhuslik. Oleme teinud kõik endast oleneva, et saada vajalik luba autoriõiguse alla kuuluva illustratiivse materjali ja tsitaatide kasutamiseks. Palume vabandust tegematajätmistest pärast selles osas ja täname nende eest meelsasti raamatu järgmistes väljaannetes.

Tõlkinud Ruth Vestel
Toimetanud Kaie Nõlvak
Korrektuuri lugenud Inna Viires
Kaane kujundanud Reet Helm

Copyright © Shari Low, 2020
First published worldwide in English by Boldwood Books Ltd
Translation rights arranged through Vicki Satlow of The Agency srl
All rights reserved.
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2022.

B01406622
ISBN 978-9949-82-857-9

Kõik kirjastuse Ersen raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest
www.ersen.ee

Selle raamatu tegevus toimub 30. mail aastal 2020, aga lugu on kirja pandud palju varem, nii et selles kirjeldatud maailm on praegu vaevu äratuntav. Selle raamatu lehekülgedel pole sõnagi pandeemiast, riigi sulgemisest, sotsiaalse võõrdumisega seondutest uutest murekohtadest.

Seega, kui sa seda raamatut loed, palun säilita lootus ja meenuta aegu, mil me kõik kogunesime perekondlikele õhtusöökidele, läksime sõpradele lennujaama vastu ja kallistasime armastatud inimesi.

Need päevad tulevad taas.

Vahepeal aga pühendan selle raamatu kõigile inimesele, kes lähevad tööle, et säilitada meie elu endisel kujul – tervishoiutöötajatele, innovaatiliste koolide õpetajatele ja personalile, müüjatele, kulleritele, vanurite ja haigete hooldajatele, sõjaväelastele, postitöötajatele, prügivedajatele, politseimikele ja tule-tõrjujatele, ühistranspordi töötajatele, vabatahtlikele ja paljudele teistele, kes hoiavad meie elu toimimas.

Te kõik olete staarid.

Aitäh teile!

ELASID KORD...

Agnetha McMaster (sündinud Sanders), 45 – Glasgow' Merchant City rajoonis asuva kohviku Ginger Sponge'i omanik, lahutatud, kaksikute Isla ja Skye ema.

Skye McMaster, 20 – järjekindel ja auahne, Glasgow' Ülikooli õigusteaduskonna tudeng.

Isla McMaster, 20 – aitab ema The Ginger Sponge'is, kuni otsustab, mida tahab elus teha.

Mitchell McMaster, 46 – Agnetha eksmees, advokaat, kelle oskus läbirääkimisi pidada tuleb tütarde kasvatamisel kaasa aitamisega kasuks.

Celeste Morrow-McMaster, 45 – Mitchellli teine abikaasa ja kaksikute võõrasema, edukas peokorraldaja, Agnetha endine südamesõbranna.

Yvie Danton, 31 – Agnetha sõbranna, usaldusalune ja Glasgow' Keskhaigla vanurite osakonna õde, leinajate tugigrupi Kolmapäevaklubi asutaja.

Val Murray, 60+ (keeldub oma täpset vanust avaldamast) – veel üks Agnetha sõber. Kolmapäevaklubi pärl, kes võtab kõik uustulnukad oma tiiva alla.

Will Hamilton, 48 – leinav isa, keda kaotus ja kurbus Agnethaga lähendas, aga kes nüüd annab naisele taas põhjust naeratada.

Hope McTeer, 22 – adopteeritu, kes on nõuks võtnud üles otsida oma bioloogilised vanemad. Ta tahab saada arstiks, õpib arsti-

teaduskonnas neljandal kursusel, töötab osalise tööajaga Glasgow' haiglas hooldajana.

Maisie McTeer, 24 – Hope'i adoptiivõde, draamakuninganna ja vabakutseline näitlejanna.

Dora McTeer, 56 – adopteeris Hope'i ja Maisie beebidena, inglise keele õpetaja, alati toetav, rahulik ja mõistlik.

Aaron Ward, 48 – lahutatud, kahe lapse isa, kellel oli 1997. aastal Agnethaga Los Angeleses peadpööriv puhkuseromanss.

Zac Stone, 48 – Aaroni parim sõber ja korterikaaslane 1997. aastal; Celeste'i poiss-sõber üheksakümnendatel aastatel teoks saanud puhkuse ajal.

Ülejäänud Kolmapäevaklubi liikmed:

Marge ja Myra (seitsmekümnendates eluaastates õed), Jonathan ja Colin – leinajad, kes saavad kord nädalas kokku, et olla üksteisele armastatud inimese kaotusest toibumise ajajärgul toeks.

PROLOOG

Mäletan seda naist nii selgelt.

Minu vaimusilmas seisab ta New Yorgi Empire State Buildingu katusevaateplatvormil. Ta on kahekümne ühe aastane ja on külm päev, aga ta sirutab käed õieli ega hooli, et tuul paneb ta pikad punased juuksed lehvima ja silmad vett jooksuma. Tema igast viimasest kui ühest nahapoorist õhkub ehedat rõõmu, ta naeratab laialt ja vastupandamatult. Justkui ei kaoks see naeratus iial.

Veel üks mälestus. Umbes aasta hilisemast ajast. Naine istub varastel hommikutundidel Šotimaa külmal paadisillal koos mehega, kellesse on ülepeakaela armunud. Naise sõnutsi on too tema elu kolmas armastus. Või oli see neljas? Tema sõpruskonnas on vana nali, et tema armumiste ajalugu on nagu surma trotsides pea eest sügavusse hüppamise lõputu kordus. Ta langeb, aga enne kuristiku põhja jõudmist põrkub välgukiirusel tagasi, justkui oleks *benji*-kõie küljes, ning päeva, nädala või kuu pärast läheb oma eluga edasi, saanud kogemusest kõigest mõned marrastused.

Veel üks mälupeilt, seekord järgmise aasta suvest. Naine on koidu ajal Malibu rannal, vaatab surfajaid, joonistab varbaga liivale. Tean, et ta maksis selle reisi eest uhiuue krediitkaardiga ja selle limiit on täis, aga naine sellega pead ei vaeva. Loeb ainult see hetk. See kogemus. Elu on elamiseks. Tema mantra. Ta ütleb, et see võib olla kliše, aga jah, elu on elamiseks.

Eluteel kohtus ta mehega. Sellisega, kes pani ta kõik muu unustama. Õnnest ja rõõmust uimasena uskus ta igavesse armastusse ja valmistus tollega altari ette astuma. Elu viis ta teisele teele ja teise mehe käte vahele.

See oli kõigest ümbersõit. Luksatus.

Ta oli endiselt valmis tantsima, napsi kurku viskama ja tühja pitsi baariletile virutama, tegema inimtühjas saalis peoga algust ja vaatama, kuidas teised tulevad karjakaupa lõbuga ühinema.

Ta oleks ikka öelnud, et miski ei takista teda elu õnnelikult elamast, ning sa poleks suutnud tema innukat ja veendunud häält kuuldes teda mitte uskuda.

Kahekümne kolme aastaselt oli ta veendunud, et miski ei suuda teda peatada, et ta on haavamatu, et pole midagi, mida ta ei saaks teha või saavutada, kui ta seda tahab.

Võib-olla oli see nooruse naiivsus, aga ta ei märganud kogunevaid tormipilvi.

Abielu. Lapsed. Vanemate haigus. Uskumatu reetmine. Sündmusteahel, mis raputas naise maailma, muutis teda, kuni tema varasemast isiksusest polnud enam jälgegi järel.

Jah, elu on elamiseks, oleks ta öelnud.

Kuni temast sai väsinud lahingus ellujäänu, kes pani isikliku elu kõrvale, et lihtsalt veel üks päev õhtusse saada.

Mäletan seda noort, muretut naist nii selgelt.

Sest see naine olin mina.

KELL 8.00 - 10.00

I

AGNETHA MCMMASTER

See kõlas nagu hääl, millega hoiatatakse katastrooifilmides läheneva tornaado eest. Agnetha McMaster, sõpradele Aggs, vajutas järjepanu mobiiltelefoni nupule ja vaigistas alarmi, mis üürgas tema kõrvast umbes kolmekümne sentimeetri kaugusel nagu udupasun. Õnneks polnud mingit tornaadot. Ja õnneks oli kruus, mille ta voodi kõrval seisvalt helehallilt öökapiilt maha tõukas, tühi. See poleks esimene kord, kui Agnetha esimese asjana hommikul koristaks laiali pritsinud teejääke, nii et ta veendus, et kruus on tühjaks joodud, enne kui sulges raamatu „Grey anatoomia“, tõmbas end üksi voodis krõnksu ja uinus.

Agnetha tõusis voodis istukile ja sirutas käed üle hõbehalli velvetiga polsterdatud voodipeatsi. Toa ümberkujundamine oli olnud tema kaksikutest tütarde Skye ja Isla idee, ja kogu eelmise nädalavahetuse olid nad veetnud lihvimise, värvimise ja seejärel Dunelmi riulivahedes uue mööbli ja aksessuaaride jahtimise peale, millega asendada noid, mis olid olnud siin Aggsi teismeeast saati. Nad olid koju naasnud paksu valge päevateki, halli-roosaruudulise pleedi ja diivanipatjadega, millega Aggs ausalt öeldes ei osanud midagi peale hakata. Tal polnud midagi selle vastu. Luges ainult see, et tal oli hea meel, et oli järele andnud tütarde pealekäimisele ennast hellitada, ja nüüd, oma neljakümne viienda sünnipäeva hommikul, kui ta oli maha müünud oma maja ja kolinud tagasi perekonnakohviku peal asuvasse vanemate korterisse, ei tundunud see talle

enam nagu lapsepõlveaegne magamistuba. Siiski tundus see endiselt koduna, sellena, mis oli tal olnud suurema osa elust. Ta oli üles kasvanud sellesamas toas, vanemate magamistuba oli asunud kohe selle kõrval ja vanavanemate oma koridori lõpus. Abiellumise järel oli ta siit ära kolinud, pärast lahutust tütardega siia naasnud ja leidnud tröösti allkorruse kohvikust tulevatest lõhnadest, mille Aggsi vanavanemad olid pärandanud tema vanematele ja nood temale.

Agnetha pani prillid ette, sidus punased pikad sassis juuksed hobusesappa, võttis mobiiltelefoni ja naeratas nähes, et Skye on juba saatnud talle sünnipäevasõnumi WhatsAppi vestlusgruppis, mida ta tütardega jagas.

Naine vaatas kella. Kell oli 8. Allkorruse kohvikus avatakse uksi, aga Isla oli nõudnud, et ema ei tuleks enne keskpäeva alla. See oli Aggsi esimene laisk hommik pärast paljusid aastaid ja ta kavatses sellest viimast võtta – vähemasti kuni kella poole üheksani, mil ta vältimatule süütundele alistub, otsib allaminekuks mingi ettekäände ja hakkab tööle. Kohvikupidajad – eriti see siin – ei saa endile kaua magamise luksust lubada.

Magamistoa uks pahvatas lahti ja sisse marssis Agnetha kahekümneaastane tütar, kandik käes.

„Ära isegi mõtle sellele,“ hoiatas Isla. Tal oli juba seljas sooja ilma vormiriietus, mis koosnes mustast vestist ja pahkluu ulatuvatest teksapükstest ning sama värvi tennistest.

Aggs manas automaatselt näole süütu ilme. „Mõtlen millest? Alasti Brad Pittist lamamistoolil, kes on end päikesekreemiga sisse võidnud ja naeratab?“

„Ei, ja väkk, see on sobimatu. Sinuealistele emadele pole seksuaalfantaasiad lubatud. Olen kindel, et selle kohta on kusagil seadus.“ Isla krimpsutas nägu, kui asetaskandiku Aggsi uue kaheinimesevoodi vabale poolele. Kandikul olid suur kohvikruus, kaks viilu kõrvitsaseemnetega röstsaiat ja läikiva koorikuga õunapirukas, millest Aggs teadis, et see on viie minuti eest ahjust tulnud.